

Sygn. akt XII K 116/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Najjar**

Ławnicy: **Elżbieta Wójcik**

Jerzy Piątek

Protokolant: Mirosław Grzęda

w obecności Prokuratora Piotra Mączki

przy udziale oskarżyciela posiłkowego P. G.

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2018 r.

sprawy **P. P.** syna S. i M. z domu G., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 lutego 2018 r. w W. przy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. dokonali rozboju na osobie P. G. w ten sposób, że bili go pięściami po głowie oraz plecach, zaś P. P. groził pokrzywdzonemu natychmiastowym użyciem noża, który trzymał w ręce i którego ostrze przystawił pokrzywdzonemu do pleców, czym doprowadzili P. G. do stanu bezbronności i zabrali mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 60 złotych, **tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.**

orzeka:

- oskarżonego **P. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że przyjmuje, iż działał wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, ponadto przyjmuje, że szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu wyniosła 80 zł i z mocy art. 280 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na mocy art. 62 k.k. ustala, że orzeczoną karę oskarżony odbywać będzie w systemie terapeutycznym;
- na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądza na rzecz pokrzywdzonego P. G. kwotę 2.000 (dwóch tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu spodnie opisane w wykazie dowodów rzeczowych (...) I pod pozycją nr 6;
- na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu kwotę 20 (dwudziestu) złotych opisaną w wykazie dowodów rzeczowych (...) pod pozycją nr 8, a pokrzywdzonemu kwotę 80 zł opisaną pod pozycją nr 9, 10, 11 i 12 przechowywane w depozycie NBP zgodnie z dowodem depozytowym o nr (...);
- na mocy art. 63 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 lutego 2018 r. do dnia 26 lutego 2018 r. oraz od dnia 26 czerwca 2018 r. do dnia 10 lipca 2018 r.;

7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę w wysokości 1320 (tysiąc trzysta dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

8. zwalnia oskarżonego P. P. od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Elżbieta Wójcik Beata Najjar Jerzy Piątek

Sygn. akt XII K 116/18

UZASADNIENIE

W związku z wydanym wyrokiem w trybie art. 387 k.p.k. dotyczącym oskarżonego P. P., mając na uwadze, iż zgodnie z art. 447 § 5 k.p.k. postawienie zarzutów określonych w art. 438 pkt 3 i 4, związanych z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 387 k.p.k. jest niedopuszczalne, sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Zastosowanie względem oskarżonego art. 387 k.p.k., wiązało się ze spełnieniem szeregu niezbędnych i kumulatywnie występujących warunków. P. P. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego w momencie wymaganym przepisami prawa, zaś Prokurator nie sprzeciwił się takiemu wnioskowi. Ponadto czyn zarzucany aktem oskarżenia jest przestępstwem zagrożonym karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu, okoliczności zarzucanego oskarżonemu przestępstwa nie budzą wątpliwości. P. P. przyznał się do postawionego zarzutu i wyraził zgodę na orzeczenie wobec niego odpowiednich kar, zgodnie z ustaleniami poczynionymi w porozumieniu z Prokuratorem i pokrzywdzonym na rozprawie głównej.

Winę i sprawstwo oskarżonego potwierdza również zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego P. G., przesłuchanego w charakterze świadka. Zeznania są logiczne i spójne, a opisany przebieg zdarzenia, znajduje potwierdzenie w innych zebranych dowodach w sprawie. Na zaufanie zasługują także zeznania obu policjantów, S. R. i G. R. występujących w charakterze świadków, uczestniczących - w przypadku S. R. - w przyjęciu zgłoszenia przez pokrzywdzonego, a następnie penetracji terenu, a w przypadku G. R. - w zatrzymaniu P. P.. Świadczy to osoby obce dla oskarżonego i pokrzywdzonego, i niemające żadnego interesu w składaniu zeznań obciążających oskarżonego. Wątpliwości sądu nie wzbudziły również pozostałe zgromadzone w sprawie dowody niosące dowody.

W związku z faktem, iż wszystkie przesłanki określone w art. 387 § 1 i 2 zostały spełnione w niniejszej sprawie, sąd uznał, że zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku oskarżonego i wydania wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k., albowiem cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

Rozbój z art. 280 k.k., stanowiący szczególną postać kradzieży, popełniony może zostać tylko z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, gdzie sprawca działa w zamiarze przywłaszczenia cudzej rzeczy. Dla bytu przestępstwa, charakterystyczne jest, że środkiem do realizacji zamiaru jest zamach na osobę. Strona przedmiotowa rozboju obejmuje znamiona kradzieży oraz środki służące do jej popełnienia, tj. przemoc wobec osoby, groźbę jej natychmiastowego użycia, doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności czy bezbronności. Środki te występują przed lub w trakcie kradzieży, które ułatwiają poprzez przełamanie bądź uniemożliwienie stawiania oporu przez pokrzywdzonego. Kwalifikowana postać rozboju polega na posłużeniu się przez sprawcę bronią palną, nożem lub innym niebezpiecznym przedmiotem lub sposobem. Dla bytu przestępstwa koniecznym jest okazanie broni bądź niebezpiecznego przedmiotu pokrzywdzonemu w celu wzbudzenia w nim obawy jego natychmiastowego użycia, a także zwiększenia prawdopodobieństwa przełamania oporu i dokonania zaboru rzeczy. Przy czym nie jest konieczne podejmowanie przez sprawcę dalszych czynności, związanych z użyciem danego narzędzia, wystarczające jest, iż przedmiot ten zostanie okazany sprawcy co najmniej na początku rozboju lub w jego trakcie.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, oskarżony P. P. używając przemocy wobec pokrzywdzonego P. G. polegającej na okładaniu go pięściami, doprowadził do upadku pokrzywdzonego na kolana, następnie celem zastraszenia oskarżonego, przyłożył pokrzywdzonemu nóż do pleców, krzycząc by ten oddał mu swój portfel. Takie zachowanie oskarżonego doprowadziło pokrzywdzonego do stanu bezbronności, pokrzywdzony pozbawiony został środków i możliwości obrony. W obawie zaatakowania nożem, podejrzany wyciągnął z kieszeni portfel, z którego oskarżony chwycił banknoty o nominałach 50 zł, 20 zł i 10 zł. Pokrzywdzony, wykorzystując sytuację, że w danej chwili oskarżony wyjmuje pieniądze z portfela, wytrącił mu z ręki nóż i uciekł do klatki schodowej. W skutek napadu, pokrzywdzony doznał licznych obrażeń głowy oraz rozcięcia obu dłoni.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że P. P. swym zachowaniem, opisanym w zarzucie aktu oskarżenia, działając z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, obejmującym dokonanie zaboru pieniędzy, zrealizował wszystkie przesłanki, zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe, uzasadniające przypisanie mu popełnienia zbrodni z art. 280 § 2 k.k.

Sąd uznał zatem, że kwalifikacja prawna zaproponowana przez Prokuratora, biorąc pod uwagę zakres i sposób działania oskarżonego, jest prawidłowa i w sposób ścisły i dokładny wskazuje na zakres przestępczego zachowania.

Odnosząc się do wymiaru kary, Sąd uwzględnił dyrektywy określone w art. 53 k.k., kierując się głównie tym, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także mając na uwadze cele wychowawcze jakie spełniać ma orzeczona kara. Sąd uznał, że stopień szkodliwości czynów, których dopuścił się P. P. należy określić jako znaczny. Przestępstwo, którego usiłował dopuścić się oskarżony jest przestępstwem umyślnym, charakteryzującym się działaniem kierunkowym. Z tego względu Sąd orzekł bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Sąd wziął również pod uwagę, że oskarżony dopuścił się niniejszych czynów jako osoba młodociana, wobec czego, przy orzekaniu kary, miał na względzie art. 54 k.k., a więc kierował się tym aby sprawcę czynu wychować. Okolicznością, którą ocenić można na korzyść oskarżonego, to również fakt, że P. P. przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Wobec powyższego, Sąd zaakceptował zaproponowaną przez oskarżonego i zaakceptowaną przez Prokuratora karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także zasądzenie kwoty 2.000 zł na rzecz pokrzywdzonego P. G., tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd objął swym rozstrzygnięciem należne ustawowe odsetki od kwoty zadośćuczynienia od dnia 10 lipca 2018 r. do dnia zapłaty. Zdaniem sądu, orzeczona kara spełni swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej odpowiadając stopniowi społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopniowi jego winy, a orzeczone zadośćuczynienie spełni cel wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, wzmoczy dolegliwość kary, a przede wszystkim zaspokoi interes pokrzywdzonego.

Sąd, skazując oskarżonego na karę pozbawienia wolności, orzekł, że kara wykonywana będzie w systemie terapeutycznym. Powyższe wiąże się z rozpoznaniem przez biegłą uzależnienia od alkoholu, środków odurzających i hazardu.

Na podstawie art. 63 k.k. na poczet wymierzonej kary, zaliczony został oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności. Z uwagi na to, iż oskarżony korzystał z pomocy prawnej obrońcy z urzędu, Sąd zasądził na rzecz adwokat K. C. wynagrodzenie w kwocie 1320 zł złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego P. P..

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. sąd zwrócił oskarżonemu i pokrzywdzonemu zatrzymane w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę dowody rzeczowe.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego P. P. od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że ich uiszczenie przy orzeczonym zadośćuczynieniu, byłoby zbyt uciążliwe.